

— Відпустив би ти мене, голубчику, я
вже стара, своє відробила...
— Не можу, не можу, бабусю! Дуже я
звик до тебе.

ДИРЕКТОР
ЗАВОДУ

Л е Р е Ц ь

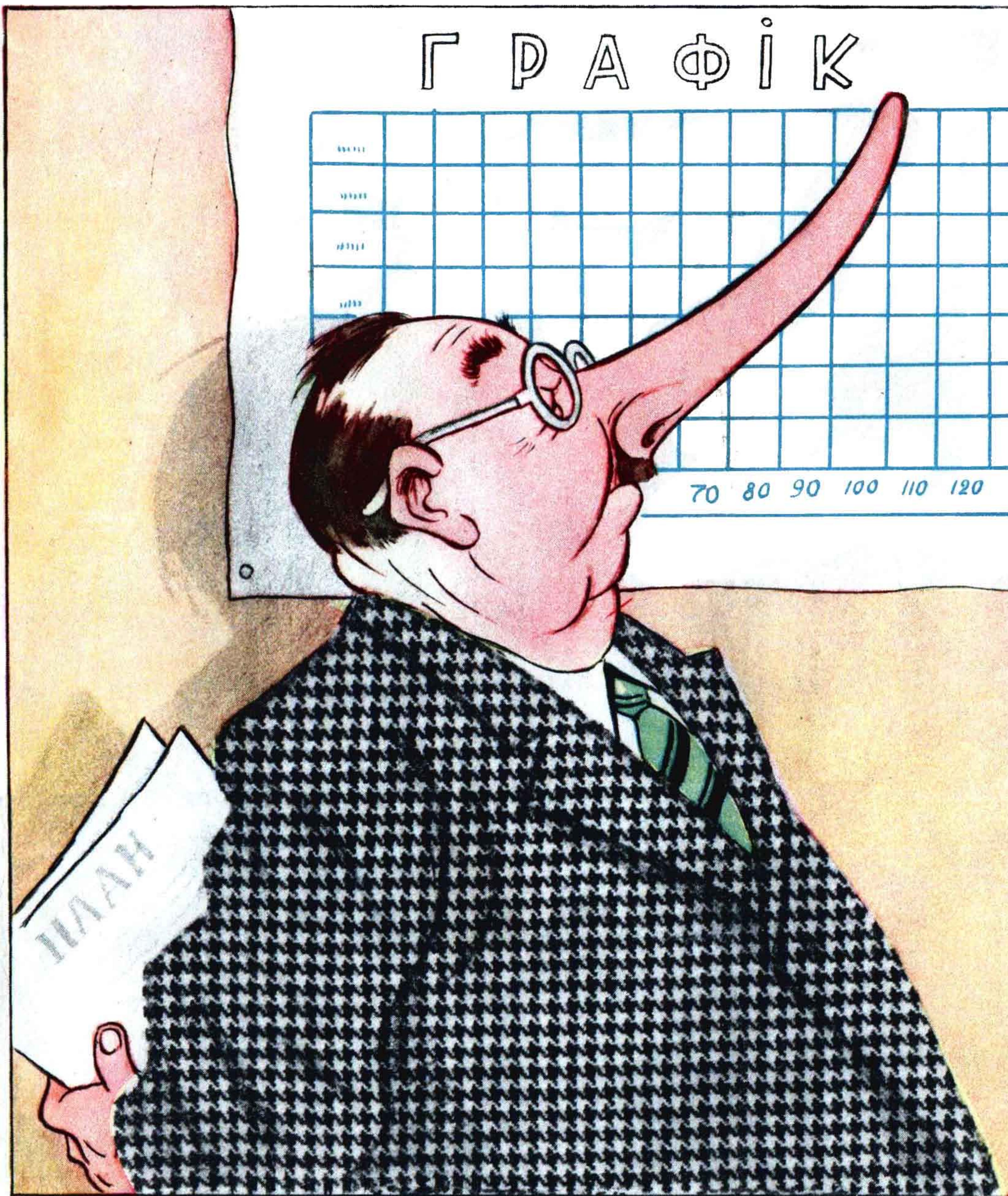
№ 16

РІК ВІДАННЯ XV

ЦІНА 1 КРБ.

КІЇВ. СЕРПЕНЬ

1955

Крива, яка ніколи не вивезе.

КВАДРАТ Шеметуна

Данила Семеновича Шеметуна призначили начальником Дрогобицького обласного статистичного управління. Радіти треба, а Шеметун засумував. Зажурився тому, що доводилося залишати Львів і їхати в Дрогобич. Добре подумавши, начальник статистики вирішив розділити одне ціле на двоє. Так він і дружині сказав: «Я, як той Фігаро, буду тут і буду там». Щоб здійснити свій план, скликав якось Шеметун працівників статистичного управління і оголосив:

— Віднині встановлюється квадратна сітка відряджень по області. Мій квадрат: Жидачівський, Миколаївський, Ходорівський і Судово-Вишнянський райони. Ну, а ви теж розподілійте райони між собою.

Довго ніхто не міг збегнути — навіщо оці квадрати? Але минув певний час і всі зрозуміли географічну агротехніку Шеметуна: райони, що входять у його квадрат, розташовані поблизу Львова. Начальник майже щотижня поспішає в один з цих районів і потрапляє у Львів.

Як правило, Шеметун бере відрядження на

4—5 днів. Іде до району автомашиною, потім відправляє її назад у Дрогобич, а сам надвечір сідає на поїзд і — до Львова. Перед цим не забуде зробити на командировочному посвідченні відмітку. Після перебування у Львові, повертається до того ж району, робить нову відмітку, викликає автомашину і іде в Дрогобич.

Візьмемо першу-ліпшу командировку. Хоч би до Ходорова. На посвідченні помітки: прибув 20, виїхав 24 травня. Загляньмо в календар: поїхав Шеметун у п'ятницю, повернувся у вівторок. У суботу, неділю і понеділок командировочного в Ходорові не було. Він трудився у Львові. І так на протязі трьох років Шеметун перебуває у командировках додому. На свій квадрат Данило Семенович витрачає четверту частину грошей управління, призначених на відрядження.

Дорогенький квадрат Шеметуна!

І. ПУРТОВ.

м. Дрогобич.

**Здоровецькі
БУЛІ.**

Лист голові правління Бишівської райспоживспілки, що на Київщині, т. ЦУКРЕНКОВІ Івану Кириловичу

Мое вам вітаннячко, Іване Кириловичу, здоровенькі були!

Часом так буває: хочеш написати про Гаврила, а напишеш про Данила. Щось подібне і в мене вийшло. Був оце я в Бишеві. Хотілося мені написати щось про культуру районного центру такого собі пересічного сільського району, як ваш Бишівський район. Оглядини Бишева я вирішив почати з чайної. Чому саме з чайної, — тепер і не скажу. Може, тому, що була вже обідня пора й мені хотілося попоїсти, а, може, це було продиктовано моїм глибоким переконанням, що коли хочеш мати правильне уявлення про культуру того чи іншого міста, того чи іншого селища, — обов'язково подивись, як там поставлено громадське харчування.

Хлопець я, як ви знаєте, мандрівний; отже, бачив уже на своєму командировочному віку тих чайних і перебачив. Бачив хороші, бачив середні, бачив погані, але такої, як у Бишеві, не бачив. До чого вже поганюча чайна на станції Печанівка, Житомирської області (там я раз ів і мені після того п'ять днів живіт болів), та вона в порівнянні з вашою чайною, ну, майже київська «Кукушка», хай її легенько кукнеться!

Перше, що впадає в око, коли переступаєш поріг вашої чайної, — це бруд. Господи-создатель, який бруд, яка неохайність! Які ті скатертини, якій посуд, яка підлога. Все воно здається одного кольору, все воно здається не мілося, не витирається зроду-звіку.

Друге, що впадає в око, — це офіцантки. Всі вони розмовляють з відвідувачами тільки басом і здебільшого на «ти». Я звернувся до однієї з них і запитав дуже члено: «Скажіть, будь ласка, шановна, чим у вас сьогодні чають?» (Я навіть не вжив слова «девушка», яке часто звучить у таких випадках пошло, я так і сказав: «шановна»). У відповідь на моє запитання гримнув на весь зал густий бас-профундо шановної: «А тобі повізли? Не бачиш, що в меню написано?»

Мене приголомшила ця відповідь, правда, конкретна, але не зовсім звична, і я (знову дуже члено) попросив подати книгу скарг. І знову вдарив бас-профундо, та так вдарив, що на прилавку буфета аж пляшки задзвонили: «Так я тобі й дала. Вештаються тут всяки елементи та ще й на нерви дійствують...». Я зрозумів, що зустрівся з нащадком тієї баби, що їй чорт на махових вилах чоботи подавав, і замовк.

Третє, що впадає в око, — це мізерність порцій. Котлети завбільшки з жолудя, вареники — отакісінкі. Я хотів схопити тарілку з півдесятком тих мікровареників і бігти до вас, але тут нагодилися люди, які давно вже знають порядки в бишівській чайній, і вони розраяли мене. «Тут зібралися, — кажуть, — такі хіміки, що з чистої води роблять наваристий борщ, а з сировини, відпущененої на 100 порцій вареників, роблять щонайменше 200 порцій. Давно знає, — кажуть, — про це Цукренко, знає завариторгвідділу Петрик, зловив їх якось на переволовинюванні продуктів інспектор Міністерства державного контролю УРСР. Але — як батогом по воді...»

З'їв я ці мікровареники, облизався, заплатив як за повновагову порцію і ще раз облизався, і не став писати про культуру районного центра Бишева, а написав вам. Так, гадаю, культурніше буде.

Бувайте здорові! Зичу вам усього найкращого від самого серця!

Од вашого ПЕРЦЯ.

Жертва реклами

Судять вибійника Куроїдова.

Перед червоним столом стоїть, жмакаючи в руках вохату кепочку, високий парняга; років так йому двадцять два — двадцять три. На нім бобриковий тютюнового кольору піджак з косими кишенями, шовкова блакитна сорочка, не застебнута на два верхніх гудзики, і жовті черевики, які пронизливо скриплять, тільки-но він ступне з ноги на ногу.

За столом сидить голова товариського суду почесний шахтар Микита Ляхов і члени суду — машиніст лебідки, молоденька гірничка з ямочками на щоках Маша Ягодкіна і похмурий прохідник Семен Мерзликін. Куроїдову нестерпно соромно дивиться ім в очі. Але судять його не тільки члени суду: у просторому приміщенні шахтної нарядної, де відбувається суд, на грубо отесаних лавах сидять сотні шахтарів. Вибійник мучиться, він не знає, як себе поводити. «Чи обернути це все на жарт? — думає він. — Хто мене судить? Свій брат, робітник. А сидить тут немало й таких, що й самі не без гріха щодо чарчини». Але з виразів обличчя і членів суду, і шахтарів він розуміє, що тут не до жартів.

Голова суду виклав суть справи: вибійник Куроїдов Яків Іванович без поважних причин не вийшов на роботу, а другого дня заснув у шахті, чим завдав видобутку вугілля втрати і заслуговує за це карі.

Товариський суд цікавиться: як пояснити свій вчинок сам порушник? Яків, або, як кличути його в селищі, Яшко, виймає з кишені піджака-москвички руки, витягає їх по швах, напружено моргає і натужним, хріпким баском говорить:

— Винуватий...

— Голосніше! Голосніше! — кричать на лавах.

— Відповідайте голосніше! — нагадує й голова.

— Я кажу, винуватий, — проказує Яшко ще тихше і винуватіше.

— Це суду відомо, — говорить Ляхов, — ви розкажіть, чому не з'явилися на роботу. Ви ж знали, коли у вас за графіком день відпочинку?

— Та знати я знав, — тихо мімрить Яшко, — та от з дурості й прогуляв.

— Ви що — проспали, чи кудись їздили, чи, може, просто пиячили тоді, як повинні були добувати вугілля?

— Та можна сказати, що саме так, — ледве чутно відповідає вибійник, силуючись усміхнутись, але замість усмішки він жалюгідно кривиться...

— Як розуміти вашу відповідь? — допитується Ляхов.

Яшко збитий спантелику. Йому бракує мужності сказати при народі правду, і він робить рукою характерний рух, мовляв, закладав за комір.

— Ти, товаришу Куроїдов, кинь це! — нетерпляче підскочивши, вимагає Мерзликін, що досі мовчав. — Ти нам відповідай як слід, без отих штучок, — він проробляє Яшків рух, — цих штучок ми не розуміємо. Цього в протокол не запишеш.

— Слухаю, — ніякovo посміхаючись, одповідає Яшко і знову простягає руки по швах.

Членові суду не випадає говорити порушникovi «ти». Мерзликіну пояснили, що навіть з запеклим злочинцем суд повинен поводитися членом, але в старого дуже вже накипіло на серці.

— Шо ж вас штовхнуло заплямувати шахтарську честь? — допікає голова. — Ви й раніш дозволяли собі прогули і давали слово, що не питимете горілки, а що вийшло?

— А я й, кляту, відтоді й не нюхаю, — запевняє Яшко і ледь тримаючи рукою шукає щось у кишені в піджакі.

— Ну, як же це — вас же бачили п'янім у той день, — дорікає Ляхов. — У нас є свідки.

— То я лікувався, — не моргнувши, відповідає Яшко, і чортячі вогники спалахують в його великих, ясних очах.

У нарядній чуті стриманий сміх.

— Ти дурниць не верзи! — знову строго зауважує Мерзликін. — Це ж ганьба яка, потрапити під суд, а ти такі слова кидаєш — «лікувався». Такого накоїв...

— Так, накоїв, — погоджується Яшко. — Але я не обманюю. Ви подивітесь, — каже він, витягаючи з кишені пачку кольорових папірців і поєднуючи одного з них суду. — Я пив для підтримки сили й проти нервів.

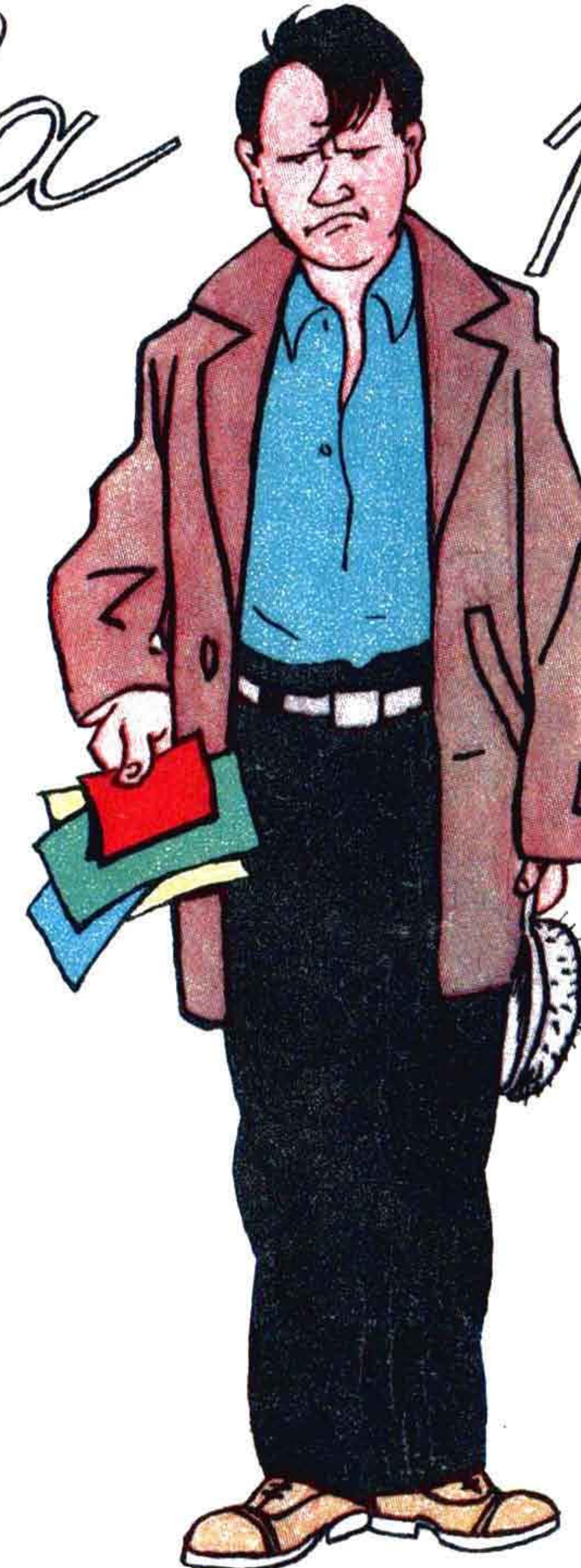
Ляхов кидає погляд на папірець і запитує:

— Що ви хочете цим довести?

— А те, що я не пиячив, а лікувався, — непевно відповідає Яшко. — Ви прочитайте.

Ляхов крутий у руках жовтенький папірець і не розуміє: такого ще в його судовій практиці не було.

— Дайте я прочитаю, — смілішає Яшко і бере в голові папірця. — Столові виноградні вина, — читає він тихо, — виготовляються з кращого винограду. Вони відновлюють сили, добре впли-

реклами

вають на нервову систему. Виноградні вина містять у собі вітаміни.

— Та чи ти їх п'єш, ті виноградні вина? — вигукує хтось із шахтарів. — Ти ж дудлиш коняк!

— Дозвольте відповісти? — підлизуючись, запищує Яшко, покірно дивлячись на голову.

Ляхов радиться з Мерзликіним та Ягодкіною і говорить:

— Одповідайте!

— Товаришеві, що вигукнув про коняк, — звертається Яшко, уперше повернувшись до народу, — слід би знати, що коняк п'ють не для пиячки, а для лікування. Тут люди розумніші від вас писали. Ось, — і, держучи папірця так, що членам суду видно малюнок — гора бочок і дві пляшки на фоні величезного гrona винограду, — він читає: — Коняк п'ють перед їжею для апетиту. Хороша закуска для нього — балник або шматочек осетрини з лимоном. Коняк п'ють також, як тонізуючі ліки. П'ють коняк із маленьких чарочок.

— А ти хилиш його склянками! — вигукують ззаду.

— Ясно, ясно! — перебиває Ляхов. — Ви скажіть, як ви гадаєте поводити себе надалі?

— Я скажу, — говорить Яшко, удаючи з себе скривдженого, — але хай мене не ображают. Я давав слово не пiti горілки і не п'ю. Я, крім виноградних вин, в рот нічого не беру.

— Ич, який, «не беру»! — ущіplivo кидає Мерзликін, бо йому противний навіть Яшків голос. — Шо в тебе, горе якесь?

— Та хіба ж вино п'ють з горя? — дивується Яшко. — Скрізь же агітують, щоб вино пили для радощів життя. Скрізь реклама...

— Ну, годі, — припиняє Яшка Ляхов. — Звертається голова до народу, — хто бажає сказати про поведінку товариша Куроїдова?

— Розкажи суду, що ти виробляєш у пивній, страмлюючий? — кричить Яшків Розуваїха — жінка в чорному від вугілля та від дьогтю ватникові. Вона працює мастильницею на сортувалці.

Куроїдов підводиться і стоїть, похнюпившись. А що він може відповісти? Адже ж усі знають, що виробляють п'яні в пивній.

Виясняється, що в пивній, вихвалюючись своєю силою, Яшко посадив на важкий дубовий стіл трьох таких, як і він, підліз під нього та на потіху всіх присутніх виніс увесь цей вантаж на вулицю.

— Одробив би упряжку в забой, не викаблучувався б так, — допікає Розуваїха. — Ич, морда червона, сили нема куди дівати. Герой!

— Ви... не дуже... — просить Яшко, повертаючись до народу, але всі з нього сміються і він здогадується, що вони на боці Розуваїхи.

— Женити його слід, — по-батьківськи зауважує чоловічий голос, — може, остеелениться...

— Та хто ж за такого піде? — б'є об полі руками Розуваїха. — Та серйозна дівчина на нього й не гляне! Навіщо він й?

Очима побитого собаки Яшко дивиться на Машу Ягодкіну і мовчить: у нього одубів язик.

— Куроїдов, чи буде у вас якесь прохання до суду? — строго запищує голова.

Яшко стоїть, похнюпившись, і ніби нічого не чує, потім обличчя йому червоніє і він ось-ось застогне або заплаче. Нарешті, він пересилє себе й говорити тремтячим хріпким баском:

— Я винуватий: допустився дурості. Тепер я продумав і твердо обіцяю: це було востаннє. Всім обіцяю: і суду, значить, і робітничому класові... — Попрохати, щоб не дуже карали, він не наслідується.

Суд іде на нараду. Хвілин за п'ятнадцять суд повертається в нарядну, і голова зачитує рішення: «Прохати начальника шахти перевести вибійника Куроїдова Якова Івановича за грубі порушення трудової дисципліні — прогул і сон у шахті — на роботи по очистці відкаточного штрека строком на три місяці».

— Рішення остаточне, оскарженю не підлягає, — солідно додає голова.

Присутні дружно аплодують.

Рішення суду Яшко вислухує стоячи. Він не сідає і тоді, коли Ляхов кінчив читати. Потім, помітивши, що шахтарі починають розходитись, несміливо запищує: — Дозвольте яти?

Він рвучко одягає свою кепочку і біжить до дверей, щоб швидше сковатися від людей. У натовпі його хтось зачіпає плечем і залишає на бобриковій москвичці слід од вугілля.

— Ти, не той!.. — бурчить Яшко, обтрушуючи рукав, — не бачиш, замазав?

— Та так, брат, як ти сам себе замазав, брудніше не можна, — сердито відповідає шахтар.

— Товаришу Куроїдов! — кличе Ляхов. — Заберіть свої малюнки.

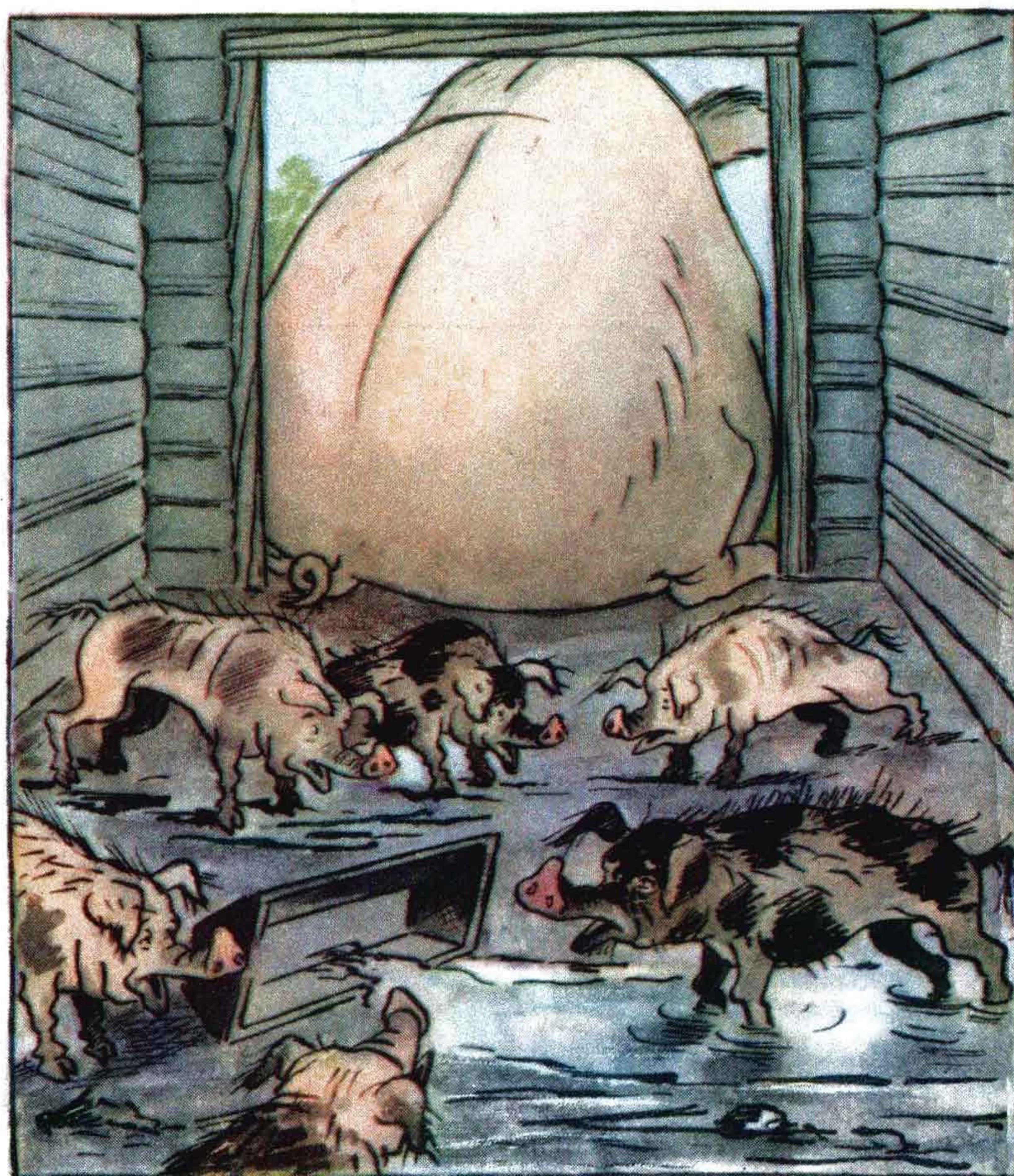
Яшко обертається, бачить у простягнутій руці голови суду кольорові реклами папірці, безнадійно махає рукою і зникає в натовпі.

Переклав з російської Остап ВИШНЯ.

ЯК ПОДЕКУДИ БУВАЄ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Два боки однієї медалі.

Літературний Ревізій

Тепер, нарешті, вже можна повідомити, що виявила ревізія, яку провів на Грунському маслозаводі старший ревізор Сумського обласного тресту «Маслосирпром» В. Я. Космачов.

Приступивши до ревізії, Віктор Яковлевич Космачов зразу ж виявив у лабораторії маслозаводу банки з спиртом.

— Чистий? — строго спитав старший ревізор.

— Як слізва! — відповіла йому старша лаборантка Л. С. Рубан.

— Перевіримо...

І налив одну мензуруку собі, а другу... лаборантці.

Лабораторія виявилася найбільш складним об'єктом ревізії, і Космачов почав навідуватися туди щодня.

Наревізувавшись у лабораторії, Космачов перебирається в цехи, в контору маслозаводу. Якось увечері він натрапив у конторі на кількох чоловіків, які схиливши над столом, щось малювали.

— Хто такі? — спитав він.

— Редколегія. Стінгазету випускаємо.

— Стінгазету?.. — визвірився старший ревізор. — Критику розводите? Роз-зійдись!!!

Члени редколегії порозходилися, — що з п'янин зв'язуватися... Але ревізор на цьому не заспокоївся. Доводячи справу до переможного кінця, він поламав стіл, на якому робилася стінгазета, і лише тоді з спокійним серцем рушив далі.

Далі в ліс — більше дров. Кожного дня ревізор виявляв на заводі нові непорядки. Одного разу, повертаючись нетвердою ходою з лабораторії, він зустрів комсомолку Ольгу К.

— Ти чого не здоровкаєшся? — накинувся він на неї.

Дівчина презирливо глянула на п'яного і мовчки пішла далі. Космачов наздогнав її.

— Ти знаєш, хто я такий?

— І знати не хочу!..

— Ну, нічого, скоро дізнаєшся!

І дійсно, дуже скоро дізналася. Ревізор відвідав директора заводу. Після цих відвідин директор викликав до себе непоштову комсомолку і вручив їй наказ про звільнення.

— Тепер знаєте, хто я такий? — присікався Космачов до кожного.

Хто не знав, той незабаром на собі відчув.

— Відчини, кажу тобі, я представник обласного центра! — гукав п'яний Космачов, гуваючи у двері до колгоспниці К. Але дверей 'йому' не відчинили, і він повибивав усі шишки у вікнах.

Побувши на Грунському заводі мало не місяць, Віктор Яковлевич Космачов наревізувався досхочу.

Нарешті, прийшов кінець ревізії. Запакував представник обласного центра свій чемодан, вийшов з прохідної заводу і, не в силах утриматися на ногах, ткнувся носом в купу піску, біля якої гралися діти.

— Дорогу! Дорогу обласному ревізорові! — грізно закричав він.

Діти підвели п'яного і показали йому, куди йти.

Що то значить діти!

А от дорослі дяді з обласного тресту «Маслосирпром» давно вже бачать, що чоловік з пуття збився, і нікак не наважаться йому дорогу показати...

Д. ЯРОВИЙ.

РАХІВСЬКА ГОСТИННІСТЬ

Який чудовий куточек Рахів! Хто хоч раз тут побував, той не забуде чарівної гірської природи, п'янного повітря, цілющої води. Та до нових вініків не забуде він і рахівської гостинності.

Кожного, хто вперше ступить на рахівську землю, здивує велика кількість одно- і двослівних вивісок: «Чайна», «Закусочна», «Кафе — закусочна». На одній невеликій вулиці їх ціла дюжина. Та ще більше вразить його той факт, що тут з ліхтарем не знайти вивіски, на якій би стояло слово «Готель».

А був колись у Рахові готель. Та, знову ж таки, і на ньому повісили веселу вивіску: «Ресторан «Говерла». Половину готелю зайняв ресторан, а другу половину успішно освоїли постійні мешканці, в тому числі й директор ресторану.

Начитавшись отаких вивісок, приїжджий чимчикує до туристської бази, сподіваючись знайти притулок. Але й тут йому коле очі вивіска: «Кафе — закусочна». Займає вона увесь перший поверх туристської бази. Як же тут відпочивати на другому поверсі, коли з першого цілу ніч лунає:

Ой, хто п'є — тому наливайте,
Хто не п'є — того приучайте.

Писали керівникам виконкому райради командировочні, писали туристи, що вони не хотять на кожному кроці закусювати, що їм насамперед треба добре відпочити. Та не так легко переконати рахівських керівників. Роками вони відмовчувались. Аж оце недавно на радість усім подали свій голос. Заступник голови райвиконкому т. Козлов підписав постанову про звільнення приміщення туристської бази від закусочної. Підписав і... в довгу шухляду поклав. А на базі, як і раніше, лунає: «Ой, хто п'є...»

Доки ж його пити, товаришу Козлов?

ПРОТЕМПИ

Нема де правди діти, єсть у деяких наших, хороших «в общем и целом», людей у характері рисочки, за які одна мудра баба характеризувала таких людей так:

— І нічого собі парубок: і на виду гарний, і ставний, і чуб у нього кучерявий, та якийсь він такий, сказати, не моторнуватий. І мій отакий за парубоцтва був: доки обніме, доки поцілує, так у Мотрінного Василя вже й губи було понабрякають.

Чи не забагато з нас скидається на славновісного Омелька з Мартини Борулі?

Омелько не поспішав у житті, він щодо життювих темпів дотримувався такої думки:

— Якби ж чоловік крила мав?! А то доки встанеш, доки дійдеш...

Омелько, як ви знаєте, жив до реактивної ери. Мартинова Боруліна кобила Блоха швидкістю навіть свого галопу аж ніяк не дорівнювалася швидкості звуку.

Наши льотчики на реактивних літаках значно швидше наздогнали б городського панича, ніж Мартин Боруля, хоч би він вдесятеро лютіше кричав на Омелька:

— Сідлай мені Рака, сам сідай на Блоху!

До наших часів ніяк уже не пристають старі прислів'я: «Швидко тільки блохи ловлять» та «Поспішиш — людей насмішиш...» Прислів'я ці від тих часів, коли ми їздили не реактивними, а просто собі половими волами...

Треба міняти і прислів'я, і волячі темпи.

* * *

Ой, як далека від реактивної швидкості, приємством, швидкість, з якою вивозять вантажі з станції Пишківці, Тернопільського відділку, Львівської залізниці.

Станція Пишківці обслуговує п'ять районів Тернопільської області: Коропецький, Бучацький, Золотопотіцький, Монастириський і Золотниківський. Вантажу туди прибуває багато. І різноманітного.

Вантажі прибувають і складаються один на один просто неба: на вугілля валить ліс, на ліс — сільгоспмашини. На машини — сіль. (Очевидно, щоб не псуvalися на сонці).

Недавно на ст. Пишківці було невивезеного вантажу 140 вагонів, а вугілля Бучацького спиртзаводу вже заросло травою.

За простій районні споживспілки та Бучацький спиртзавод платять грубі тисячі карбованців.

Але що до того директорові Тернопільського спиртзаводу т. Гулакові і голові облспоживспілки т. Саві — ім і за вухом не свербить.

Не іхні ж гроши!

* * *

Істинно волячою швидкістю посугуваються іноді вантажі і залізничними, і водними шляхами.

Чекає, приміром, фабрика чи завод невеличкої якості деталі, що її має постачити інше підприємство, а деталі нема, вона десь іде...

І лежить готова продукція, маринується...

Не кажучи вже про те, що замариновуються державні кошти, збиваються з темпів ті підприємства, що чекають на ту продукцію.

Візьмемо, наприклад, гудзик... Дрібничка, здається... А ця дрібничка може завдати великих збитків швейній промисловості.

Полтавська державна швейна фабрика чекала на гудзинки до готової одягу. Гудзинки ті їй вислав Дніпропетровський завод пластмас. По-

Володар Кубка СРСР з футбола 1954 р. київська команда «Динамо» (старший тренер т. О. Ошеников) безвідповідально поставилася до гри з тбіліськими одноклубниками й вибула з дальшого розиграншу кубка після першої ж гри. Це безпредентний випадок в історії розиграншу кубка!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

іхали гудзинки з Дніпропетровська спочатку водою (Дніпром) — до Кременчука, з Кременчука до Полтави — залізницею.

28 день іхали гудзинки з Дніпропетровська до Полтави.

Цілий місяць було замариновано на два мільйони карбованців готової одягу...

* * *

Вісім років минуло, як вода знесла місток через глибокий яр на дорозі між Маньківкою та Буками (Черкащина).

Вісім років мучаться проїжджі тою дорогою, особливо весною або восени та під дощ і негоду: автомашини б'ються, ламаються, лежать і боком, і носом, і «кормою»...

Буки — район, де є дві МТС, авторота, сотні колгоспних автомашин.

Є там, само собою розуміється, райавтошосдор, є і заврایвідділом автошосдору Ф. В. Ткаченко.

У Черкасах є обласне управління автошосдору.

Ну й що?

Ну й нічого!

Ф. В. Ткаченко, коли йому про той яр нагадують, декламує:

— Як пойдеш в Буки, наберешся мікі!

Облавтошосдор — той говорить не так, а інакше. Він каже:

— Наберешся мікі, як пойдеш в Буки!

Вісім уже років отак собі «букають» та «мікують»...

Прислів'я, що й казати, непогане, та за вісім років самого прислів'я мало, можна було вже про той яр і пісню скласти, п'єсу написати, роман...

Можна й сюжета підказати: іхали дві машини, а в них два шоferи, і іхала з ними дівчина-красуня. Застряли в яру. І от покохали два шоferи оту красуню... Почалися ревнощі... Один шоfer зарізав уночі другого шоferа, а другої ночі зарізаний отямився та зарізав зарізяку. А дівчина пішки дочвалала до Буків, зайшла до райавтошосдору, хотіла зарізати заівнюючого й зенепритомніла...

Який можна роман написати! Аж страшно! Побудуйте швидше місток, щоб не було таїкої літератури.

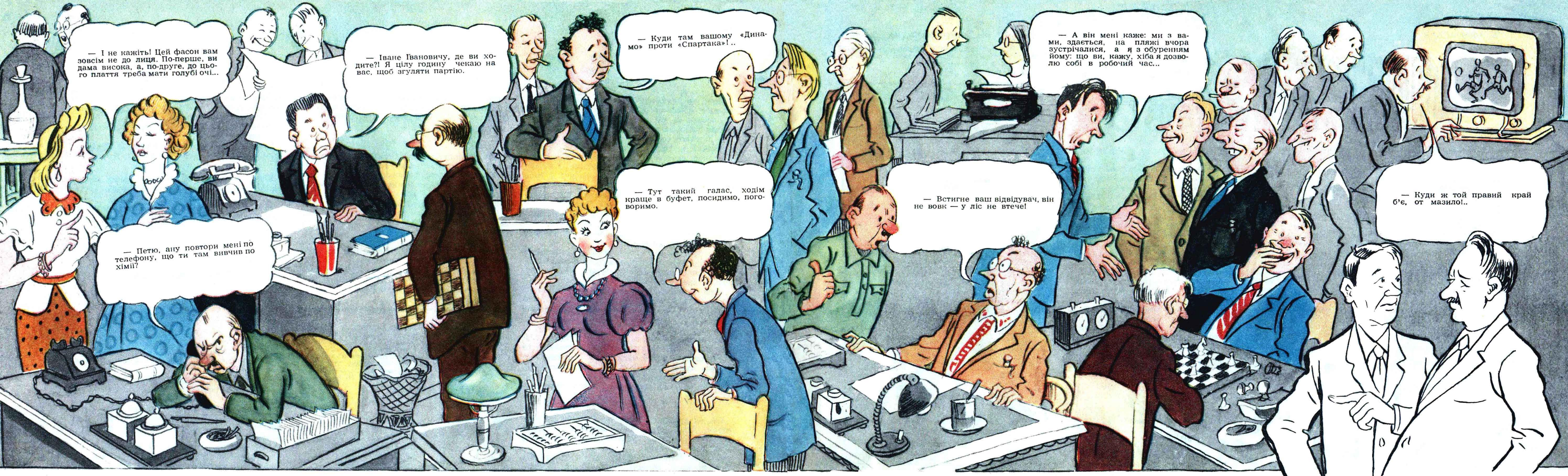
Ще старі люди говорили:

— Краще робити діло, ніж чухатись.

Правильно! Особливо, як не свербить!

ВИПУРХНУВ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— Як багато людей тут працюю...
— Помиляєтесь — працює тут небагато.

ПЕЧІ й ЗОЛІСКИ

ДОМНА КАПРИЗУЄ...

Пече, пряжить жагуче сонце. На прозорому небі ані хмаринки, а Ілья Іванович Коробов — директор заводу ім. Петровського — слухає зведення і аж кулаки стискує:

— Опади! Знову опади. І позавтра, і вчора, і сьогодні...

Коли ж, нарешті, вони припиняться?

Цього директорові ніхто сказати не може.

Були б це опади з нею, то співати би у бюро погоди, а так доводиться звертатися до Олександра Михайловича Сухачова.

— Буде цьому край чи не буде?

Що на це може відповісти Олександр Михайлович? Він же не маг, не віщун, а тільки начальник доменного цеху.

— Капризують печі, — пояснює він. — Вчора капризувала п'ята, а сьогодні — шоста. Цілу зміну з опадами возилися...

САМІ З ВУСАМИ

Чи може доменна піч працювати без опадів? Не радимо звертатися у цій справі за довідкою до Олександра...

Михайловича Сухачова. Він, чого доброго, може на запитання відповісти запитанням:

— А ви самі часом не з печі впали?

Тов. Сухачов твердо переконаний, що без цього лиха не може обійтися жоден доменній агрегат.

Однак, на заводі ім. Петровського є люди, які дотримуються іншої думки. Багато-хто чув, що є металургійні підприємства, на яких вже зовсім забули, що таке опади.

А от старший горновий доменного цеху т. Терещенко не тільки чув, а точно знає, що опади ліквідували на сусідньому металургійному заводі ім. Дзержинського. На тому самому підприємстві, з яким змагається колектив заводу ім. Петровського.

— Так невже сусіди тримають своє досягнення в секреті?

Звичайно, ні. Але керівники заводу ім. Петровського вважають, що не до ліца їм у когось питати, як працювати. Вони самі з вусами!

Доменний цех заводу ім. Петровського відстає, не виконує державного завдання, а бригади майстрів тт. Грекова і Мусієнка весь час дають чавуну понад план.

Як вони цього домагаються?

Багато-кому хотілося б це знати, повчитися у своїх товаришів, перейняти їх методи праці! Та ба! Командири виробництва не хочуть себе утруднювати такою клопоткою справою, як розповсюдження досвіду передовників.

ПЕЧУТЬ РАКІВ

На початку цього року дирекція намітила ряд серйозних заходів, щоб поліпшити роботу доменного цеху.

Недавно, коли металурги обговорювали підсумки роботи за півріччя, директор заводу т. Коробов вже зміг доповісти, що всі намічені заходи здійснені.

І справді, є чим похвалитися: модернізовано другу і шосту домни; вступив у дію новий рудний двір; почав працювати

потужний рудно-грейферний кран, багатьох конструктивних змін зазнали повітронагрівачі.

Зроблено багато, а результатів ще не видно. Не видно тому, що нову техніку цупко тримає за ноги стара прадівська технологія.

Недавно закінчився ремонт і модернізація шостої печі. Мулярі й монтажники, докладаючи всіх зусиль, здали домну на півтори доби раніше, ніж було заплановано.

Скільки за ці півтори доби можна було надолжити, скільки піонадпланового чавуну можна було дати!

Та ось пів залили. Завалили її шихтою і, як давно уже тут ведеться, перестали слідкувати за ходом газового потоку. Трапилося те, що за таких обставин не могло не трапитись, шихта підвисла, почала падати. При одному опаді шлак залив всі 12 сопел і спалив фурму.

От тепер, коли пів знову довелося зупинити, начальник цеху, його заступник і головний майстер почали мізкувати, чому стала аварія. Мізкували недовго: заглянули в цеховий журнал і зразу ж з'ясували, що протягом 13 годин із домни не випускали шлаку.

Це вони, повторюємо, з'ясували, заглянувшись в журнал. А скільки разів вони перед цим проходили повз піч, однак заглянути туди не змінили часу.

Це — один, але ж не єдиний випадок найгрубішого порушення технологічного режиму доменної печі. Мають робітники цеху рацію, коли кажуть, що такій технології пряма дорога: від печі — до порога.

ЗА ГОРAMI...

Людям, які на заводі імені Петровського стоять біля доменних печей, часто доводиться пекти раків. Часто їх соромлять, часто гудять.

Та є є за що: надто вже забагато чавуну заборгували вони державі.

Дуже їх за це розпікав головний доменщик Міністерства

чорної металургії УРСР т. Котов, коли якось раз ощасливив завод своєю появою.

А ще дуже їх гудив заступник міністра чорної металургії т. Борисов.

Та, мабуть, ні від кого їм так не дістается, як від самого міністра — Сергія Іларіоновича Тищенка. Нема гірше, як почне він стримити, ставити в приклад доменщики Магнітогорського комбінату, у яких і коефіцієнт використання обслугу печей кращий, і сібівартість продукції нижча, а продуктивність праці вища...

Інколи, правда, доводиться й міністрові червоніти та виправдовуватись.

Обійав міністр, що, замість непридатного шламу, почнуть давати заводові справжній агломерат, — агломерату нема.

Обіцяв Сергій Іларіонович, що буде збагачена руда, — нема руди.

Запевняв, що робітники заводу імені Петровського матимуть таку ж однорідну шихту, як і доменщики гори Магнітої, — нема й цього.

Є тільки постійні нагадування міністра, його заступників та помічників про «нову технологію».

Дуже добре, коли керівники говорять про нову технологію. А ще краще, коли вони свої слова підкрілюють не обіянками, а ділом. Коли ж словами — за горами, а ділом — за запічком, то якось негаразд виходить.

Зовсім негаразд!

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перша.

м. Дніпропетровськ.

ДРУЖНІР Сімейство

Приїхавши на кілька днів у відрядження до столиці, Табачник подзвонив по телефону, номер якого йому дали ще дома, до свого старого приятеля Гарбузюка. Табачник, який не бачив приятеля добрий десяток років, дуже зрадів, почувши в трубці Гарбузюків голос.

— Петю, друг! — говорив Гарбузюк знайомим хрипкуватим тенорком, — скільки літ, скільки зим, прихід обов'язково. Живу, на долю не нарікаю, завідую базою Союзплодовоочу, квартиру маю непогану, все мое сімейство зо мною. Одне слово, жити можна.

— Як дружина, питаєш? — вів далі Гарбузюк, — нічого, хазяйнє. Не тільки дома, а й на роботі. Іdalne завідує. Ще міцна старуха. А от і вона сама, передаю їй трубочку.

Після того, як у телефоні пророкотіло низьке контратальто Капітоліни Гарбузюк, що привітала зі старим приятелем чоловіка, трубкою знову заволодів сам Гарбузюк.

— Дітками цікавишся? — звучав його веселий голос. — Віктор уже одружився, я скоро вже дідом буду. Працює добре, гаражем заві-

дує. Ану, Вітю, візьми трубку, привітай Петра Максимовича.

У трубці почувся молодий барітон, який лініво вимовив декілька слів, після чого знову залунав привітний голос Гарбузюка.

— А останній мій екземпляр — дочка Сімочки — працює бухгалтером. Сімочки, скажи і ти парочку слів дяді Петі. Він пам'ятає тебе, як ти ще пішки під стіл ходила.

Почувся сором'язливий сміх і слідом за ним зовсім юне сопрано промовило в трубку, що дуже раде привітати старого папиного приятеля.

— Ну, ось і все мое сімейство, — задоволено підвів підсумок Гарбузюк. — Тепер, коли ти всіх почув, приходь подивитися на нас. Звільнюсь я годинки через півтори, а через дві напевне вже буду дома.

— Як дома!? — здивувався Табачник. — Та хіба я не додому до тебе дзвоню?

— Е-е, ні, — відповів, сміючись, Гарбузюк, — це мій службовий телефон. Зараз у нас тут повинні бути загальні збори, так ми трохи затрималися. Але не хвилюйся, через дві години я з усім сімейством обов'язково буду дома!

Гладійне місце

Закінчивши читання нової повісті, молодий прозаїк Кость Іжачок подивився на своїх друзів і прочитав в їх очах щиру, невдавану радість.

— Молодчина! — вигукнув Борис, підводячись з стільця і подаючи Костеві руку.

— Шо й казати, втішив друзів! — відгукнувся маленький Олекса, захоплено дивлячись на автора знизу вгору.

— Тепер витримати в письмовому столі, як радив старик Гоголь, — авторитетно промовив Борис, — потім знову прочитати, виправити і можна, я гадаю, до друку!

— Так, — підхопив Олекса, — безумовно можна, тільки спочатку обов'язково треба витримати. Заховай у стіл і не підходить, поки не вилежиться.

Кость уважно вислухав друзів, акуратно склав рукопис в папку і попрямував до дверей.

— Куди ж ти? — здивувався Борис.

— До редакції журналу, — відповів Кость, одягаючи макінтош.

— Ти що, не згоден з нами? — з легеньким відтінком образи в голосі спитав Олекса.

Кость посміхнувся.

— Звичайно згоден, та хіба дома витримаеш рукопис у столі?.. А от у журналі для цього найбільш підходяще місце. Покладуть у стіл, і повість лежатиме там більше, ніж треба. Дякую, друзі, за пораду! До побачення!

І окрілений Кость Іжачок з рукописом під пахвою байдоро вийшов на вулицю.

Мал. К. АГНІТА

МАЛЮНОК-ЗАГАДКА

Порівняно з державною промисловістю, якість виробів промкооперації дуже низька.

Мал. Л. БОЙКА

Два чоботи — не пара, або який чобіт випущено промкооперацією?

ЩУКА

(БАЙКА)

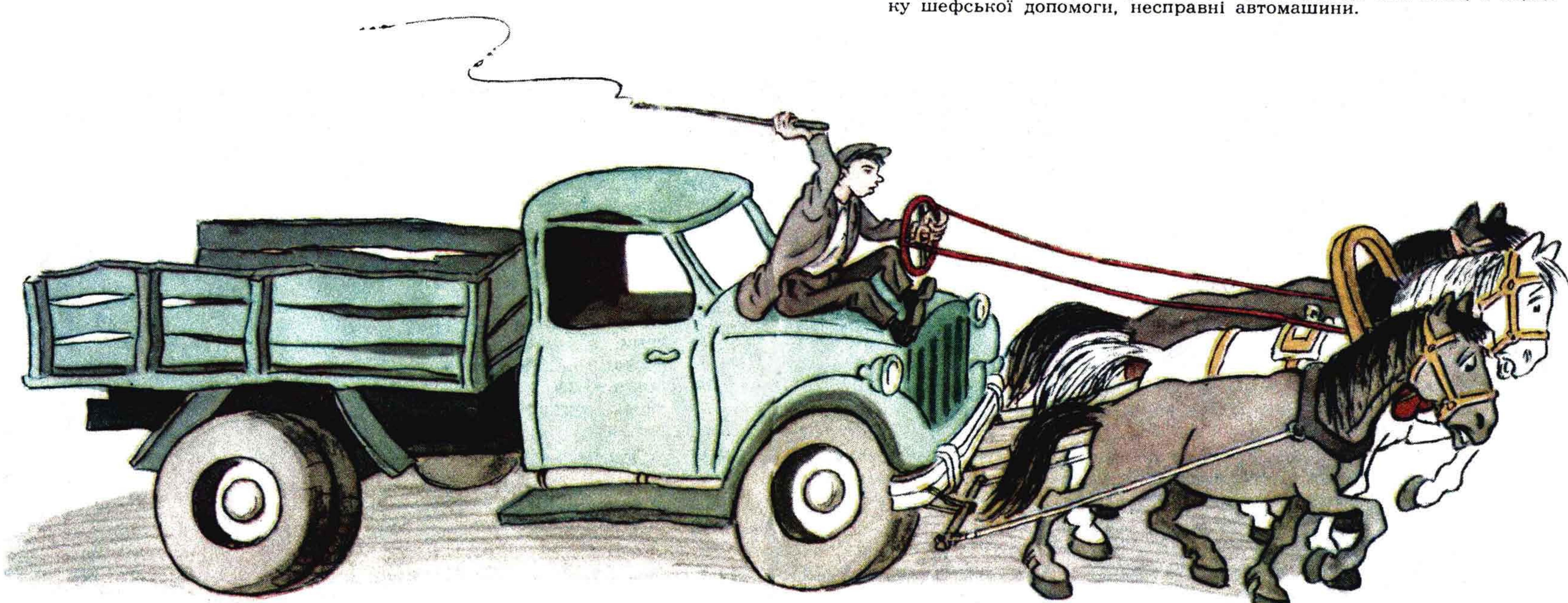
На Щуку хтось бумагу в суд подав:
Немало лиха Щука натворила.
Два роки суд ту справу розглядав,
Шукав законів, доказів, підстав...
Аж поки Щуку десь водою зміло.

А на воді — і слід пропав.
Схопились судді: — Починай облаву!
Спіймаємо...

Спіймали судді гаву.

Павло КЛЮЧИНА.

Деякі організації та установи надсилають до колгоспів, в порядку шефської допомоги, несправні автомашини.

«ТРИКОНКА»

Гергнічуда

СЯК, ТАК, НА КОСЯК...

Раннім ранком у Мошнівській МТС ім. Дудника (Черкаський район) було помітне пожавлення.

— Досить копатися! Швидше збираєтесь! Поїхали! — вигукнув механік Володимир Гнатович Гречко.

Куди ж він так поспішав?

На залізничну станцію, щоб одержати стогоклада. На цю машину в МТС давно чекали і, розуміється, зраділи, коли вона прибула.

Приїхали працівники МТС на станцію. Зняли частину стогоклада з платформи, дивляться, аж деякі деталі відпали, бо були погано приварені.

— Ет, дрібниця! — сказав оптимістично настроєний механік. — Капнемо раз-два електрозваркою і прикипить!

Та коли привезли машину додому, то побачили, що багато «капати» треба.

— Почнемо складати те, що ціле, — розпорядився механік.

Почали та й руки опустили. За що не візьмись — не підходить, бо неприпасоване. Розкрили один ящик, а в ньому п'ять болтів і три гайки. Розкрили другий — ще менше. А болти які! Сміх бере.

Шайби, шплінти, маслянки та інші дрібні деталі розтрусилися в

дорозі, бо в ящиках великі щілини. А може й на заводі забули їх покласти.

Добре нагріли чуба робітники МТС, поки склали отого стого-клада.

Залишилось повідомити, хто ж зробив таку мороку.

Стого-клади марки СТУ-0,7 випускає Станіславський ремонтний завод, де директором т. Приходько.

Як не клади, а виходить погана марка!

ПО ЛІМІТУ НЕ СПУЩЕНО

Поговоримо про капіталовкладення й про ліміти.

Дев'ять років жителі Західного провулка м. Житомира плекають одну скромну надію: мати вдома електросвітло. Може б вони й не плекали її, але їм весь час обіцяють — все буде гаражд.

Чекаючи цього «гаражду», жителі Західного провулку вдалися до самодіяльності: в 1947, 1953 й 1954 рр. вони власним коштом спорудили електролінію, удосконалили її (у 1954 р. навіть з дозволу міськради). Але за розпорядженням начальника енергосітки лінію виключали, знімали, обрізали. Дев'ятирічний цикл було завершено в червні цього року. Мешканці За-

хідного провулка як сиділи, так і сидять без світла.

В чім же річ? Невже начальник енергосітки т. Тарлинський не має коштів на те, щоб перенести два стовпи й переустаткувати якихось 40 метрів лінії?

Ні, кошти є!

То, може, лімітує електропровод?

Ні, і провод, як заявив директор Житомирського енергокомбінату т. Савицький, теж не лімітує.

Так про які ж капіталовкладення й ліміти ви збиралися говорити? — спитає читач.

Про чайне, людяне ставлення до законних вимог трудящих!

Що являє собою начальник Житомирської енергосітки т. Тарлинський без такого капіталу, беручи до уваги, що лімітів на чайне ставлення до людей, які дев'ять років сидять без світла, йому ще ніхто не «спустив»?

Аж страшно подумати!

АТРАКЦІОН НА ФЕРМІ

На тваринницькій фермі колгоспу «Перемога», Буринського району, Сумської області, відбувся ефектний повітряний атракціон. Підготував і поставив його інженер Буринської МТС т. Шишковець. Дія розгорталася так.

Колгосп має багато худоби. Звичайно, відрами води її не настачиш. Правління вирішило механізувати водопостачання.

Торік колгосп придбав за 30 тисяч крб. вітродержувна і автопоїлка. З МТС прибув інженер Шишковець, і робота закипіла: почали робити свердловину, почали складати вітродержувна.

Крутіли дірку в землі місяць, крутіли другий, а води нема. Ото і всього, що викрутіли з каси колгоспу 5 тисяч крб. Складений вітродержувун пролежав нерухомо літо, осінь і зиму.

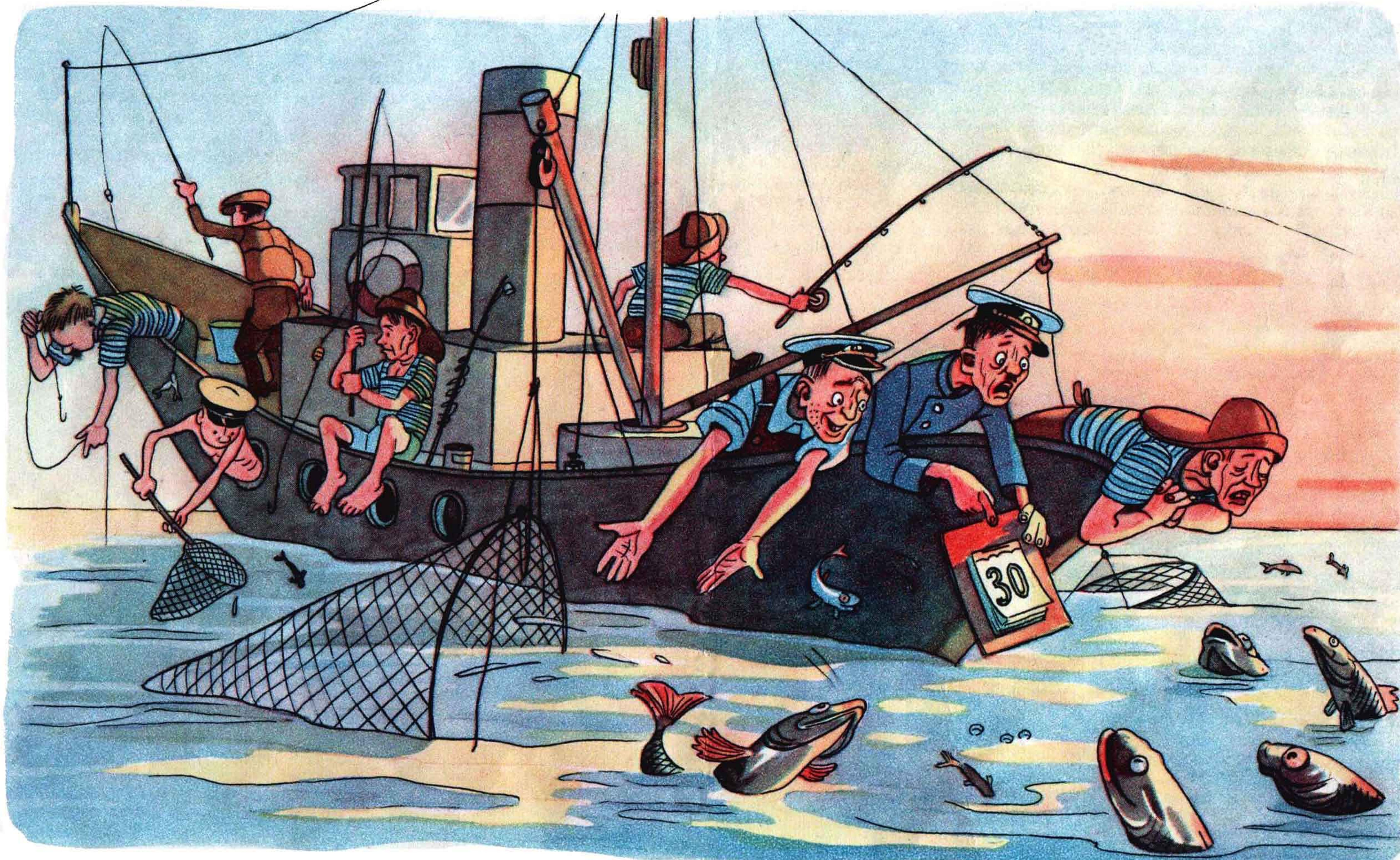
На допомогу прийшла облмеліоконтора. Вона в цьому році дісталася до води. Тут знову з'явився інженер Шишковець і знову закипіло. Пригнали з поля трактора, зачепили тросом вітродержувна і почали його підіймати. Вже до половини підняли, а потім почали у тракторі швидкості переключати. Саме в цю мить вітродержувун із великою швидкістю полетів униз і злився в землю по самий хвіст.

Залишився колгосп і без грошей, і без води.

Хотілось би, щоб про цей повітряний атракціон на фермі написав рецензію директор Буринської МТС т. Півень П. М. І щоб він вказав у ній: хто ж повинен відповісти за цю постановку?

ШТУРМ НА МОРІ

Мал. В. ГРИГОРЄВА

— Виручай, люба рибонько... Тридцяте на носі!..

Сатира Беранже

ВЕЛЬМОЖА

Безмежно вдячний я дружині:
Від неї всі чини мої!
Вельможі другом став я нині
Лиш завдяки красі її.
Тепер сенатор повсякчас
Заходить, наче свій, до нас.
Одна сім'я!
Одна сім'я!
Вельможний пане, честь моя —
Служити вам. Щасливий я!

Раз до міністра він зимио
На бал мою дружину взяв.
При всіх, зустрівшись зі мною,
Так дружньо руку він стискав.
Немає в нього зовсім вад,
Завжди між нами справжній лад.
Одна сім'я!
Одна сім'я!
Вельможний пане, честь моя —
Служити вам. Щасливий я!

Дружину втішити уміє,
Всміхається на мій уклін.
Коли ж дружина захворіє,
Зі мною в карти грає він.
І в день народження мого
Він друга привітав свого.
Одна сім'я!
Одна сім'я!
Вельможний пане, честь моя —
Служити вам. Щасливий я!

А раз, коли після обіду
Я вже збирався спочивати,
Промовив він, привітний з виду:
— В цей час вам добре погулять!

А щоб не змокнув одяг ваш.
Візьміть собі мій екіпаж... —
Одна сім'я!
Одна сім'я!
Вельможний пане, честь моя —
Служити вам. Щасливий я!
Над вечір якось у неділю
Він нас повів до себе в дім.
Лилось шампанське на дозвіллі,
Дружина гомоніла з ним.
А на ніч ліжко він мені
Найніще дав, немов рідні.
Одна сім'я!
Одна сім'я!
Вельможний пане, честь моя —
Служити вам. Щасливий я!
Коли ж нам бог послав дитину,
Він їй хрещеним батьком став.
І слози лив він у хустину,
Як немовлятко цілуав.
Тоді ж він записав дитя
У заповіт на все життя.
Одна сім'я!
Одна сім'я!
Вельможний пане, честь моя —
Служити вам. Щасливий я!
А як сміється він сердечно!
Раз добре випив я вина
І так почав, не досить гречно:
— Чутки... какуту... що жона...
(Як це сказати без образ?)
Скакали в гречку ви не раз. —
Одна сім'я!
Одна сім'я!
Вельможний пане, честь моя —
Служити вам. Щасливий я!

Немов якийсь пророк величний давній,
Насмілююсь майбутнє проректі:
Залле потоп увесь наш світ безславний,
Щоб деспотизм тиранів геть змести!
Вже океан весь обрій заливає,
Ревуть вали в страшній своїй красі.
«Ти, певне, мариш!» — хтось мені гукає.
Ну й диваки! Вони потонуть всі.

Чим деспоти перед народом винні?
Жахливі іноді закони їх.
Ta часто ми тягар несли на спині,
Бо забували силу прав своїх!
Вже валах хвилі злих тиранів гратах, —
Іх судний день надходить у грозі!
Царі ковчег не встигли збудувати.
Ну й диваки! Вони потонуть всі.

Хто хвилі зупиня? Злій деспот чорний,
Що в африканській править глухині.
Він інакше їм: «Потони хвиль незборні,
Доходи вдвічі збільшіть ви мені!»
Він має зисків від рабів доволі,
Поки ще він царем будь у сназі,
Він продав підданців у неволю.
Ну й диваки! Вони потонуть всі.

ПОТОП

Ось азіатський деспот теж гукає:
«Жінки і євнухи, сюди ви йдіть!
Поставить можна греблю з вас безкраю,
І нею хвилі можна зупинити!»
І курячи кальян в своїм сералі,
Не вірячи ані один слізозі,
Тне він людей і садить їх на палі.
Ну й диваки! Вони потонуть всі.

Рокочуть хвилі, заливають гори.
Тирані стогнуть, злякано вони
Благаюти бога: «Поможи, суворий!»
«Ідіть на дно!» — лунає з далини.
Росте потоп... Хто стримає ці хвилі?
Вони гудуть в скривленій росі,
До ніг тиранів мчать у повній силі.
Ну й диваки! Вони потонуть всі.

Мов океан — народ, який поволі
Звільниться від рабства й кайданів,
Який іде до світла і до волі
І геть змете одвічних ворогів!
Тан доля прирекла непереборна,
Що рушить хвилі... Кара на часі!
І сонце заспокоїть води чорні.
А деспоті?!. Вони потонуть всі!

ДО 175-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ
ВЕЛИКОГО ФРАНЦУЗЬКОГО ПОЕТА
(1780—1955)

РУДА ЖАННА або ЖІНКА БРАКОНЬЄР

Лежить у пазусі малятко,
Друге на спині в ганчірках.
А старше тягнеться хлоп'ятко
За нею в драних шкарбанах.
Чекає їх життя погане, —
Іх батько у тюрмі тепер.
До краю жаль Рудої Жанни!
Спіймався в лісі браконьєр.

Вона жила в сім'ї щаслива,
Співала, шила і пекла.
Була поштивою на диво,
І добре серце зберегла.
У танці я біля платана
Їй руки тис, мов кавалер.
До краю жаль Рудої Жанни!
Спіймався в лісі браконьєр.

До неї сватавсь паруб'ятко, —
Багатий був і літ одних.
Але покинув він дівчину, —
Сміються люди з кіс рудих.
І кожен так. Ніхто не стане
Без віна брати рудих тетер.
До краю жаль Рудої Жанни!
Спіймався в лісі браконьєр.

Та мовив він: «Що б не казали,
Я одружуся й на рудій.
І скільки б ми не бідували,
Я маю зброю й закут свій.
А піп за гроши у сутані
Наш шлюб освятити без химер». —
До краю жаль Рудої Жанни!
Спіймався в лісі браконьєр.

Вона бути матір'ю хотіла,
Любити бажала так вона!
І трьох дітей вона родила —
В гаю, без помочі, одна.
Та кожне свіже і рум'яне,
Мов цвіт весни чи глиб озер.
До краю жаль Рудої Жанни!
Спіймався в лісі браконьєр.

Яке чудове серце в неї!
Серед обов'язків тяжких
Радіє з дітвори своєї:
«Чорняві, наче батько їх!»
Від жарту й батьку легше стане,
Коли в тюрмі ще не помер.
До краю жаль Рудої Жанни!
Спіймався в лісі браконьєр.

ПАН ЮДА

Ну й шахрай пан Юда зроду, —
Всім клянеться: — Цілий вік
Одного тримався броду,
Був надійний чоловік.
І червоним звавсь у нас,
Бувши білим водночас.
Тихше всі,
Тихше всі, —

Іде пан Юда, — бути грозі!
Бути грозі! Бути грозі!

Давній наглядач моралі
І знавець усіх новин,
У словесному запалі
Ліберал завзятий він.
Та як мова йде, бува,
Про людські у нас права, —
Тихше всі,
Тихше всі, —

Іде пан Юда, — будь грозі!
Бути грозі! Бути грозі!

Без належної любові
Юда носить неспроста
На собі вбрашені військове
І чіпляє ще хреста.

Та хоч ми у дні боїв
Любимо своїх бійців, —
Тихше всі,
Тихше всі, —

Іде пан Юда, — бути грозі!

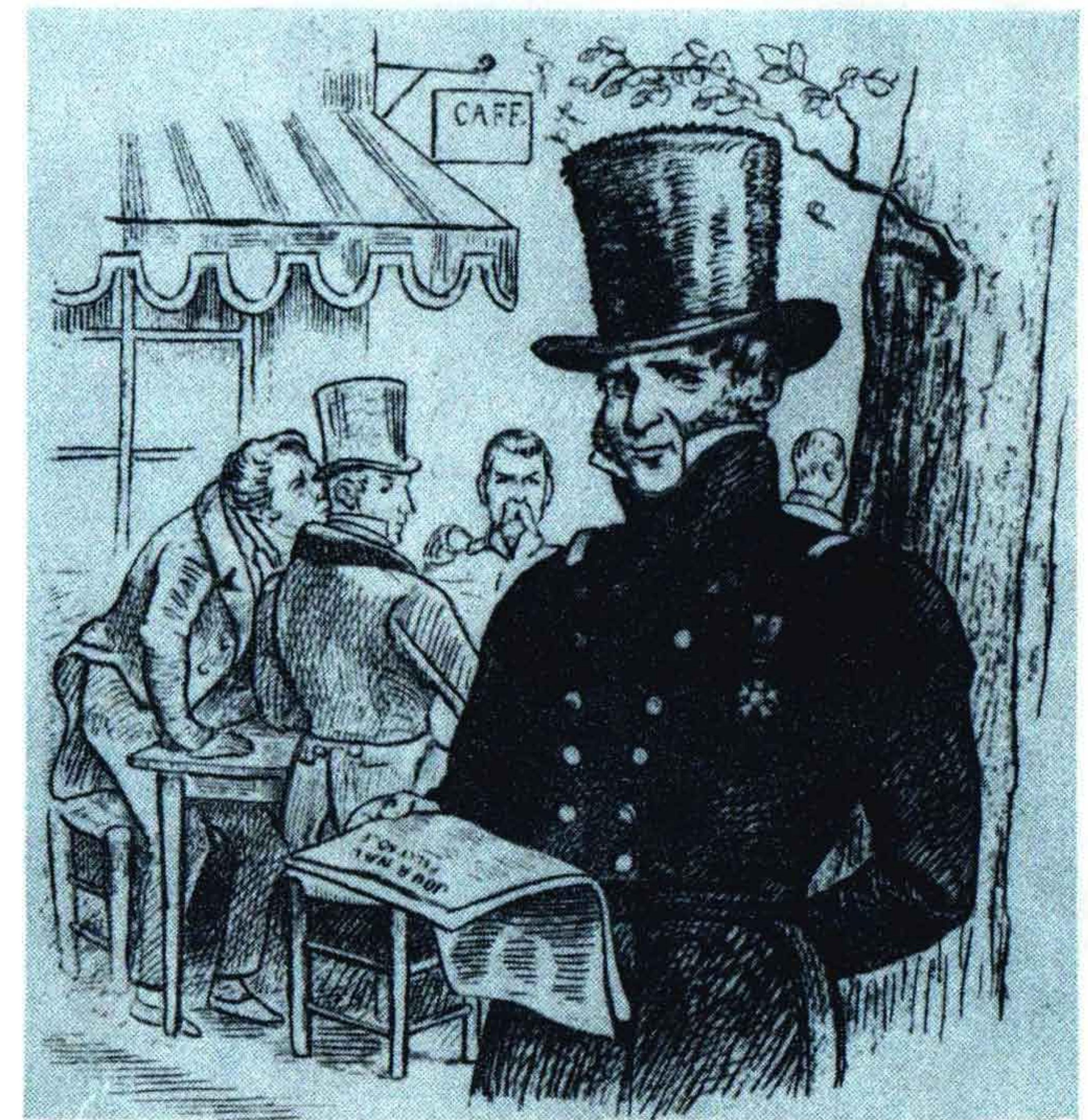
Пельку він свою зміїну
Розкриває без кінця,
Захищає батьківщину, —
Просто міниться з лиця.
Та як згадує під спів
Ми нахабних брехунців, —
Тихше всі,
Тихше всі, —

Іде пан Юда, — бути грозі!
Бути грозі! Бути грозі!

На весь голос каже Юда:
«Любі друзі, з давнини
Шпигуни у нас є всюди,
Наганяють жах вони».
Та як ми їдким слівцем
Шпигунів отих клянем, —
Тихше всі,
Тихше всі, —

Іде пан Юда, — бути грозі!

Бути грозі! Бути грозі!

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Вибач, що турбуємо тебе такою дрібницю, як крем для взуття. Але ми робимо це не з власної прямхи, а з примусу. А примусила нас — голова Славутської райспоживспілки Олександра Олександрівна Тернова.

Чи повіриш, Перче, — коробочка крему для взуття стала в коопераційних крамницях Славутського району чимсь недосяжним, справжньою проблемою. Пташине молоко якесь, а не крем. Це ж скандал! Що у районі та не було чим почистити чобіт! Бувши на місці т. Тернової, ми б згоріли від сорому перед споживачами за таку організацію торгівлі, а Терновій хоч би що. Нема, каже, крему. Ни на Шепетівській, ні на Хмельницькій, ні на Кам'янець-Подільській базах немає, а з інших баз завезти неможливо.

А чому це можливо для крамниць міськторгу? Чому в них є крем, а в крамницях ССТ немає? Чи не тому, що т. Тернову такі дрібниці, як якась там вакса, не обходять.

Попроси, Перче, наш міськторгвідділ розкрити Терновій таємницю — де він добуває крем для своїх магазинів. Бо нам здається, що Олександра Олександрівна може так доторгуватися до ручки.

Д. СЛАВУТЧАНІН.

Хмельницька область.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Цікаві краєвиди відкриваються перед кожним, хто мандрює дорогою від м. Деражного до станції Клевань. Скільки праці і старань доклали у свій час наші шляховики, щоб прикрасити її: обабіч дороги зеленіє травичка, над зеленою травичкою височать білі скульптури...

Дуже приемно глянути на оформлення дороги. Жаль тільки, що їздити цією дорогою неприємно, бо вся вона — в ямах, рівчаках і вибоїнах. Машини тут ресори ламають, шофери і пасажири шляховиків лають, а їм навіть і не гикається. Вони і носа сюди показати не хочуть.

Попроси, Перче, працівників Держріянянського райвідділу автошосдору, щоб вони цю дорогу не обминали десятою стороною.

Може, хоч тебе послухають.

І. ПРЯДКО.

Ровенська область.

ТЕЛЕВІЗОР

Перша в Україні

Ось як виглядає телевізор у сучасній Україні. На екрані показано сцену з фільму або новин. У нижній частині телевізора є три малі круглі лампи.

Сьогодні Перець показує своїм телеглядачам дві програми, присвячені одній темі: пошані до людей. Першу програму ми показуємо в постановці завімськомунгоспу м. Красноармійська, Сталінської області, Олексія Павловича Пилипчука. Другу — в постановці секретаря парторганізації кримського колгоспу ім. Калініна, Приморського району, Івана Федоровича Шаповалова.

Олексій Павлович Пилипчук пропонує вашій увазі водяну пантоміму, тобто німу сцену біля водорозбірної колонки у м. Красноармійську на вул. Фрунзе. Черга з чотирьох десятків відер біля бездіяльної водорозбірної колонки без зайвих слів яскраво показує, як шанує Олексій Павлович жителів міста і як він дбає про їхні потреби.

Іван Федорович Шаповалов демонструє «Дошку пошани». Її вигляд і «художнє» оформлення теж без зайвих слів і теж яскраво показують, як у колгоспі ім. Калініна шанують передовіків колгоспного виробництва. Приймаючи в квітні 1954 року цю «Дошку пошани», подаровану артілі шефами — Камишбурунським залізорудним комбінатом, Іван Федорович уроочисто обіцяв, що її прикрашатимуть портрети кращих колгоспників. Та, видно, Івану Федоровичу легше говорити, ніж діло робити.

До наступного телебачення, товариш!

ПЕРЕЦЬ ДОПОМОГ

★ У № 6 журналу було надруковано листа про відсутність у продажу стекол до ліхтаря «летуча миша».

Як повідомив заступник міністра міщевої і паливної промисловості УРСР т. Шпанко, після виступу Переца міністерство доручило головному управлінню «Укрфарфор» виготовити 370 тисяч штук стекол.

★ Про неправильну поведінку директора Мардарівської МТС г. Новикова говорилося у фейлетоні «Хоч розірвісь», надрукованому в № 7 журналу.

Секретар Одеського об'єму КП України т. Козирев повідомив, що Новикова за це оголошено догану з занесенням до облікової картки й запропоновано перевезти сім'ю з Одеси до Мардарівки.

★ У фейлетоні «Здоровенькі були!», адресованому начальникові Вінницького обласного управління сільського господарства т. Бірюкову О. М. («Перець» № 9), розповідалося про те, що для обладнання свого службового кабінету т. Бірюков незаконно придбав дорожній кабінетний гарнітур.

Як повідомив заступник міністра сільського господарства УРСР т. Позаненюк, за грубе порушення фінансової дисципліни т. Бірюкову і головному бухгалтеру управління т. Буницькому оголошено суверу догану. А за рішенням виконкому Вінницької обласної Ради незаконно придбаний кабінетний гарнітур здано базі матеріально-технічного постачання «Головсільгоспстача».

★ У тому ж номері журналу в «Перчанському телевізорі» було показано занедбану Вовчинецьку вулицю, що веде до аеропорту м. Станіслава.

Виконком Станіславської обласної Ради повідомив редакцію, що Вовчинецьку вулицю буде найближчим часом відремонтованої шлях до аеропорту впорядковано.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Розкажемо тобі, як проходить виробничий процес на Кобиляцькому пастеризаційному пункті.

Колгоспи і колгоспники щодня здають на пункт до 15 тонн молока. Тут молоко зливають у чани і доливають... дощовою водою. Доливають не люди, а само небо, бо ж дах будинку покритий нічим іншим, як тим же небом.

А все тому, що пункт цей — безбатченко. До травня він був підпорядкований Бригадирівському сирзаводові, Козельщанського району. Потім Міністерство промисловості м'ясних і молочних продуктів передало його Кобиляцькому молочно-консервному заводові, який ще тільки будується.

Директор заводу т. Хавалджі зразу ж написав наказа, щоб пункт «подчинити» Новосанджарському маслозаводові. А директор маслозаводу т. Шовковий приїхав, глянув на пункт, перелякався, і тільки його й бачили.

Передай, Перче, міністерству, що коли не відремонтувати пункту, то матимуть з нього молока, як з того цапа.

Т. КУЗЬМЕНКО.

Полтавська область.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Ми ніяк не можемо дійти згоди: чотири роки — це довгий строк чи короткий? Ми — це жителі будинку № 13 по вул. Федорова в м. Києві.

Одні з нас кажуть, що чотири роки — це строк «ого-го який!», а інші — що «не дуже то й ого-го!». Ті, що вважають цей строк «ого-го який!», посилаються на приклад з нашим будинком. Коли, кажуть вони, ми починали писати заяви про ремонт його, то будинок потребував лише поточного ремонту, а тепер, через чотири роки безперервної писаніни, він ось-ось стане третьим і останнім актом отієї драми, яку ти, Перче, намалював у свою № 14. Наші ж оптимісти вважають, що років через два не всі ще стелі в будинку пообвалиються і що наші заяви за цей час, нарешті, таки дійуть до кого слід, і будинок буде врятовано від остаточної руїнації.

Цікаво, а якої думки про цю дискусію виконком Кагановичської райради й Кагановичське райжитлоуправління? Чи, може, для цих велимишановних установ чотири роки ї справді «не дуже то й ого-го» який строк, щоб за цей час прочитати й вжити заходів по зявах трудящих?

О. БАРЕНБОЙМ.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: Остап ВІШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 16 (315) (на українському языку). Підписано до друку 11.VIII. 1955 р. Папір 70×108^{1/8}=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

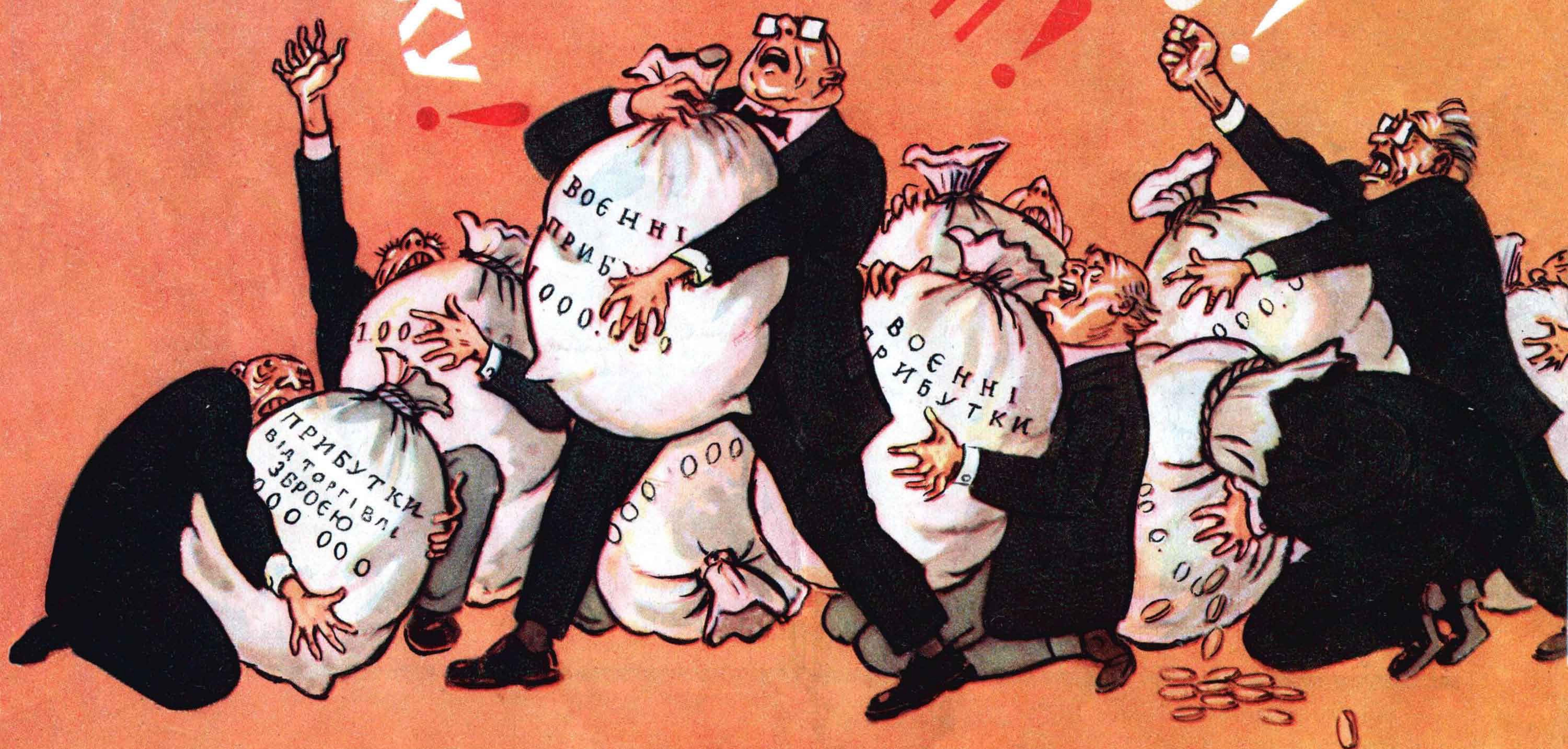
БФ 11898.

Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 3229. Тираж 150.000 прим.

Отсканировал и обработал АЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

ЗА МИР У ВСЬОМУ СВІТІ!
ПРИПИНІТИ «ХОЛОДНУ ВІЙНУ»!
ЗАБОРОНИТИ АТОМНУ ЗБРОЮ!
ЗА РОЗРЯДКУ НАПРУЖЕНОСТІ!
ЗА КОЛЕКТИВНУ
БЕЗПЕКУ!

— Карапул! Це несе загибель мільйонам.